

Arrest

nr. 323 780 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN STEENBERGE
Auguste Reyerslaan 46
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN STEENBERGE en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

1.2. Op 6 december 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel beroept de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift alsook in haar syntheseseminarie op de schending van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht in haar syntheseseminarie haar eerste middel toe als volgt:

“1.1. Eerste onderdeel: verzoekster is gerechtigd op verblijf in België krachtens art. 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022

12.

Art. 2.1 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan, luidt als volgt:

Artikel 2

De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1.

Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a)

Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b)

staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

Voor de goede orde: de machtiging tot verblijf op basis van artikel 2.1.c) vloeit zuiver voort uit de status van gezinslid van een op 24/02/2022 op het grondgebied van Oekraïne verblijvende Oekraïense onderdaan. Voor de beoordeling of verzoekster recht heeft op de tijdelijke bescherming in België is het volstrekt irrelevant of ze in veilige en duurzame omstandigheden naar haar (zogenaamd) land van oorsprong kan terugkeren in de zin van art. 3 van het uitvoeringsbesluit.

Het enige relevante criterium is de band met de Oekraïense onderdaan en de status als gezinslid.

Artikel 15 van richtlijn 2001/55/EG VAN DE RAAD van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen bepaalt immers als volgt:

1. Voor de toepassing van dit artikel worden, in gevallen waarin er bij massale toestroom sprake kan zijn van omstandigheden die tot scheiding van reeds in het land van oorsprong gevormde gezinnen hebben geleid, de volgende personen als leden van een gezin beschouwd:

[...]

b) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de gebeurtenissen die tot de massale toestroom hebben geleid, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van de gezinshereniger.

13.

Uit het feitelijk relaas en de stavingsstukken blijkt onbetwistbaar dat verzoekster gezinslid is - in de zin van art. 2.1.c) - van een Oekraïense onderdaan die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef (zijnde haar schoondochter A.B. (...)) in de zin van art. 2.1.a).

Verzoekster legt de geboorteakte van haar zoon voor (stuk 6). Alsook het attest van gezinssamenstelling (stuk 17) alsook enkele andere stukken, in tempore non suspecto opgemaakt, waarin het adres van de gezamenlijke woonst samen met de naam van verzoekster staat vermeld (zie bv. stuk 19 uit 2018 en stuk 20 uit 2021). Deze medische attesten – mét vermelding van het adres in kwestie waar alle gezinsleden samenwonen – werden ook overhandigd aan de DVZ n.a.v. het verhoor, zie de stukken in het administratief dossier waarin als adres vermeld staat (єyn. Стетсенка (Stetsenka straat) nr. 75v/145 in Kiev).

Dat haar schoondochter A.B. (...), Oekraïens staatsburger, onder toepassing van het uitvoeringsbesluit valt is een vaststaand feit, gezien haar door de DVZ op 30 november 2022 het tijdelijk beschermingsstatuut werd toegekend (stuk 16).

Dat dit tijdelijk beschermingsstatuut ook dient toegekend aan de gezinsleden van deze Oekraïense onderdaan werd door de DVZ aanvaard voor haar man A.Z. (...) en hun kinderen V. (...), A. (...) en Ar. (...) (stuk 16), maar onbegrijpelijk niet voor de inwonende grootmoeder, verzoekster A.Z. (...) (stuk 1).

13bis.

In haar nota met opmerkingen stelt de DVZ in absolute termen dat er geen rekening kan worden gehouden met 'nieuwe' stukken, d.w.z. stukken die niet werden overlegd n.a.v. het (eerste en enige) verhoor.

Deze stelling is te kort door te bocht.

Ook in het kader van een annulatieberoep vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder omstandigheden acht te slaan op nieuwe stukken gevoegd bij het verzoekschrift, onder meer wanneer – zie Luc Denys, - Overzicht van het Vreemdelingenrecht, 4e editie, p. 994-995 (met verwijzingen naar precedents van de RvV) - :

'(wanneer) het bestuur weigert het voordeel te verlenen dat de verzoeker heeft gevraagd; in dat geval moet hij al in zijn aanvraag uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde; weliswaar kan het bestuur overwegen hem de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoeker onmogelijk kon anticiperen bij het doen van zijn aanvraag; in dat geval moet het bestuur hem de gelegenheid geven zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten.'

Deze uitzondering is van toepassing op huidige casus. Zoals eerder werd aangevoerd bood verzoekster zich samen aan met de rest van haar gezin, met wie zij al meer dan 10 jaar samenwoonde en met wie zij ook gezamenlijk vluchtte. Voor haar was het de evidentie dat zij moeder was van haar zoon, en met hem en zijn gezin inwoonde. Het kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster, na haar gezamenlijke vlucht uit oorlogsgebied, spontaan bewijsstukken voorlegt van deze voor haar evidente feiten.

Als de DVZ wil controleren of aan deze voorwaarde (gezinslid) is voldaan – wat uiteraard haar recht is – dan dient zij daarover opvolgingsvragen te stellen aan verzoekster, en dient zij haar in staat te stellen om de nodige bewijsstukken voor te leggen. De DVZ heeft kennelijk noch opvolgingsvragen gesteld m.b.t. deze kwestie (zie verder), noch verzoekster in staat gesteld om de bewijzen aan te leveren van dit voor verzoekster evidente feit alvorens de beslissing werd genomen (zie verder, de beslissing volgde meteen op dit eerste en enige verhoor).

Ook voorafgaand aan dit verhoor, wanneer zij op 30/11/2022 werd gevraagd 'om morgen terug te komen', wordt er helemaal geen uitleg gegeven over at precies onduidelijk zou zijn aan haar dossier. Laat staan dat haar de nodige tijd zou zijn gegund om één en ander voor te bereiden, te bespreken met derden, stukken te verzamelen e.d.m. Het verhoor vond immers daags nadien al plaats, op 01/12.

Verzoekster dient dan ook in de mogelijkheid te worden gesteld om in het kader van het annulatieverzoek alsnog deze stukken te voegen aan het dossier.

13ter.

Voorts vestigt verzoekster er de aandacht op dat de genomen beslissing haar recht op gezinsleven (art. 8) schendt. Wanneer de fundamentele mensenrechten aan de orde zijn, zoals het recht op gezinsleven, vereist art 13 EVRM (effectieve nationale rechtsbescherming) dat haar de mogelijkheid wordt geboden om stukken te voegen aan het dossier, ook in het kader van een annulatieberoep. Zoniet zou huidige procedure aan verzoekster geen afdoende daadwerkelijk rechtsmiddel bieden.

13quater.

Het is overigens opmerkelijk dat de nota van verwerende partij voornamelijk het punt behandelt dat, naar mening van de DVZ, er geen rekening kan gehouden worden met stukken die niet werden overhandigd aan de DVZ n.a.v. het eerste en enige verhoor, waarvoor verzoekster werd uitgenodigd zonder dat haar werd duidelijk gemaakt wat op het spel stond.

De reden dat de DVZ hier dermate op drukt is niet ver te zoeken: op basis van deze stukken is niet voor ernstige betwistbaar vatbaar dat verzoekster gezinslid is, in de zin van art 2.1, c) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, van een Oekraïense die op het ogenblik van de inval in Oekraïne woonde. Mocht haar tijdens het eerste en enige verhoor gevraagd zijn om dergelijke bewijsstukken aan te leveren, dan had zij dat kunnen doen (mits enige vertraging, de documenten lagen in Kiev), en dan had zij net zoals de rest van haar gezin tijdelijke bescherming gekregen voor het oorlogsgeweld.

Ten gronde heeft verzoekster dus zonder enige twijfel recht op de tijdelijke bescherming.

14.

Deze weigeringsbeslissing kwam tot stand met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekster aan de behandelende ambtenaar meermaals heeft meegedeeld dat zij samenwoonde met haar zoon en schoondochter. Zie onder meer de volgende passages uit de transcriptie van het verhoor (stuk 1):

'U verklaarde dat u een zoon heeft, A.Z. (...), met de Georgische nationaliteit. (...) U verklaarde dat het niet het niet de gewoonte is om bij een schoonzoon in te trekken, maar enkel bij de eigen zoon. U verklaarde dat uw echtgenoot, Z.V. (...), in 2011 een hartinfarct kreeg en u samen met hem naar zijn zoon in Oekraïne bent gegaan zodat de zoon voor jullie kon zorgen. U verklaarde dat u al die tijd in Oekraïne heeft verbleven en u nergens anders naartoe bent gegaan. U verklaarde dat u de eerste keer uit Oekraïne vertrok op 24/02/2022 en u met de kinderen bent gevlucht naar Polen. (...) U verklaarde dat u een Oekraïense permanente

verblijfsvergunning verkreeg op basis van uw zoon. U verklaarde dat uw zoon een permanente verblijfskaart heeft sinds 2010. U verklaarde dat u gedurende 2 jaar een tijdelijke verblijfsvergunning had en dit daarna een permanente verblijfskaart werd. U verklaart dat ze u deze permanente verblijfskaart gewoon gegeven hebben en u niet weet hoe de procedure heet. U verklaarde dat dit wettelijk zo bepaald is, dat wanneer de zoon een permanente verblijfsvergunning heeft, de rest van de familie zoals de ouders dit ook kunnen krijgen. U verklaarde dat u (...) onderhouden wordt door uw zoon (...). U verklaarde dat u in België tijd wenst door te brengen zodat jullie veilig zijn. U verklaarde dat jullie, van zodra het weer veilig is in Kiev, jullie daar opnieuw naartoe willen gaan.'

Verzoekster heeft dus meermaals en uitdrukkelijk gemeld dat zij al 12 jaar deel uitmaakt van het gezin van haar zoon en schoondochter, bij wie zij al 12 jaar inwoont.

Nergens in de beslissing wordt nader onderzocht of verzoekster recht op tijdelijke bescherming heeft in de zin van art. 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit (als 'gezinslid'). Nergens worden hier verdere vragen over gesteld aan verzoekster. Het verhoor spitst zich volledig toe op het al of niet toepasbaarheid van een tijdelijke bescherming in toepassing van art. 2.3 (onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren, zie verder, tweede onderdeel). Men stelt talrijke vragen of verre nichten in Armenië en Griekenland, maar vraagt nergens de voornaamste vraag die er toe doet, met name of zij kan bewijzen dat zij de moeder is van haar zoon, en of zij kan bewijzen dat zij al jaar en dag met hem inwoont.

Voor verzoekster is het natuurlijk de evidentie zelve dat zij de moeder van haar zoon is. Het is kennelijk onredelijk om er van uit te gaan dat verzoekster zulks spontaan zou moeten bewijzen met officiële documenten en stukken. Ze heeft dat meermaals en duidelijk gemeld tijdens het verhoor. Op geen enkel ogenblik in het verhoor (zie de transcriptie, stuk 1) blijkt dat de behandelende ambtenaar aan verzoekster heeft meegedeeld dat er in zijn/haar hoofde twijfel was dat verzoekster wel degelijk de moeder was van haar eigen kind.

Pas in het corpus van de beslissing zelf, laatste alinea van stuk 1, wordt plots gesproken van een 'vermeende zoon' en wordt plots het volgende geponeerd 'U toont uw familiale band met meneer Z.A. (...) niet aan'.

Door m.b.t. dit voor verzoekster evidente feit – dat zij al 38 jaar de moeder is van haar zoon – in het verhoor geen verdere vragen te stellen, maar in de motivering van de beslissing de weigeringsbeslissing wel te baseren op het zogenaamd ontbreken van bewijs van de familieband, werd verzoekster verschalkt. De DVZ handelde niet als een normaal voorzichtig bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst. Het recht van verzoekster om gehoord te worden, het recht op een behoorlijke en zorgvuldige behandeling en voorbereiding van haar aanvraag werd geschonden. De beslissing dient vernietigd.

Hetzelfde geldt voor het bewijs van de samenwoning. Verzoekster woont al 12 jaar samen met haar zoon, zij heeft het nooit anders gekend. Zij is samen met haar zoon en schoondochter gevlucht voor het oorlogsgeweld (tot tweemaal toe ondertussen). Ze hebben zich ook gezamenlijk aangeboden bij de DVZ (het dossier van haar overige gezinsleden kreeg referte 9577838, dat van verzoekster 9577828). Voor verzoekster is het de evidentie zelve dat zij samen een gezin vormt met het gezin van haar zoon. Nergens in het verhoor worden er hierover opvolgingsvragen gesteld. Het is niet redelijk te veronderstellen dat verzoekster spontaan documenten en officiële stukken voorlegt, indien deze haar niet uitdrukkelijk worden gevraagd.

Hoe dan ook werden de medische attesten voorgelegd – stukken 19 en 20 – waarin blijkt dat er wel degelijk sprake is van langdurige samenwoning: op deze stukken staat het adres waar alle gezinsleden samenwoonden ((syn. C. (...)) (S. (...)) straat) nr. 75v/145 in Kiev). Deze attesten dateren van 2018 respectievelijk 2021, het gaat dus om een ruime periode. De DVZ had dus het bewijs in handen dat verzoekster wel degelijk inwoonde op het adres waar ook haar zoon en schoondochter verbleven. Het onderdeel van de beslissing waarin wordt gesteld dat niet wordt bewezen dat betrokkenen samenwonen is dus ongerijmd, en in strijd met de overhandigde stukken. De DVZ heeft nagelaten de overhandigde stukken zorgvuldig te bestuderen, en er desgevallend opvolgingsvragen over te stellen, alvorens zij een beslissing nam.

Verzoekster wijst er voorts op dat haar zoon, net zoals haar schoondochter, de dag voordien werden ontvangen door de DVZ en hun tijdelijke beschermingsstatus kregen toegekend (refertes van beide dossier sluiten quasi op elkaar aan). Een behoorlijk handelende bestuurlijke overheid, in dezelfde omstandigheden geplaatst, had verzoekster, bij twijfel over haar familiale band met zoon en schoondochter of twijfel over de effectieve samenwoning, moeten uitnodigen om voorafgaand dan wel in voorbereiding van een tweede verhoor, het bewijs van die band en/of de samenwoning te leveren. Minstens had aan verzoekster – en haar zoon en schoondochter die haar begeleidden – moeten zijn uitgelegd waarom verzoekster 'morgen moest terugkomen' en wat de reden was daarvan. Evenzeer konden zoon en schoondochter hierover worden verhoord, of kon er aan verzoekster minstens de kans worden gegeven om hun getuigenis te vragen en voor te leggen, alvorens er een beslissing over de aanvraag zou worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvindend (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), hetgeen in casu niet is gebeurd.

Voor de beoordeling van het voorgaande dient in het achterhoofd te worden gehouden dat het gezin – Z. (...) (zoon, schoondochter, verzoekster en de drie kleinkinderen) ten tijde van het verhoor van verzoekster nog niet op adem was gekomen.

Verzoekster is hart- en lymfeklierpatiënt, heeft al een zekere leeftijd, is niet gewoon om te reizen (tussen 2011 en 2022 verliet ze Oekraïne niet), heeft er net een rit van meer dan 2.000 kilometer opzitten en heeft op dat moment geen vaste verblijfplaats. Zij staat al maanden onder hoge stress, en is in alle haasten de constante en op dat moment sterk toegenomen dreiging van luchtbombardementen in haar stad moeten ontvluchten. Zij wordt nu ondervraagd in een voor haar vreemd land, in een voor haar vreemde taal, alleen en zonder de gezinsleden in wier midden zij al 12 jaar woont en die voor haar zorgen.

Een verhoor, in die omstandigheden, is sowieso niet evident. Het dient dan ook met de nodige omzichtigheid te worden uitgevoerd, en er dient dan ook voldoende precies te worden aangegeven wat van verzoekster wordt verwacht, hoe de procedure in elkaar zit, en wat de specifieke punten zijn in het dossier in kwestie. Een behoorlijk handelende overheid licht haar burgers en ook aanvragers van tijdelijke bescherming correct in, en zorgt voor een correcte voorbereiding en verloop van een dergelijk verhoor. De DVZ heeft dat hier kennelijk nagelaten.

Het loutere feit dat er op de website van de DVZ wat uitleg over de procedure staat, in talen die verzoekster ofwel niet begrijpt (Nederlands, Frans) ofwel slechts beperkt begrijpt (Oekraïens, verzoekster heeft immers Armeens als moedertaal, en Russisch als tweede taal (zoals vele Oekraïense ingezetenen) volstaat geenszins.

Verzoekster wijst er evenzeer op dat het gezin in alle haasten het appartement heeft moeten verlaten in een periode waarin er op dagdagelijkse basis luchtbombardementen en kruisraketten insloegen op de stad. Zij namen mee wat ze konden meenemen, maar de plaats was beperkt. Het is begrijpelijk dat verzoekster dus niet al te veel bewijsstukken kon meenemen ter staving van wat voor haar, net zoals voor haar gezinsleden, een evident en onbetwistbaar feit is: met name dat zij de moeder is van haar zoon, en zij allen al jaar en dag samenwonen. In de specifieke context van een gehaaste en onvoorbereide vlucht voor oorlogsgeweld kan niet dezelfde standaard worden gehanteerd qua bewijsvoering.

Dat is, samen met de grote toeloop, natuurlijk ook de reden waarom het uitvoeringsbesluit in een - in principe – vlotte en eenvoudige procedure voorziet voor mensen zoals de familie – Zargarian. Gezien de uitzonderlijke noodsituatie behoorde de DVZ aan verzoekster een soepelere bewijsvoering toe te staan.

15bis.

Ten onrechte houdt de verwerende partij in haar nota dan ook vol dat het de uitsluitende verantwoordelijkheid van de aanvrager was om de stavingsstukken voor te leggen.

Deze verantwoordelijkheid is gedeeld. Als de DVZ, in de feitelijke omstandigheden van deze zaak, verzoekster verschalkt door geen verdere info te vragen over afstammingsband en samenwoning, en tijdens het verhoor zelfs niet kenbaar maakt dat er in hoofde van de ondervrager twijfels zijn over de feitelijke context zoals meegedeeld door de aanvrager, dan vereisen de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsplicht) dat de overheid aan de aanvrager kenbaar maakt wat nog onduidelijk is, en wat nog ontbreekt, alvorens de beslissing te nemen. Zie ook hoger, randnummer 13bis.

Dit geldt des te meer indien de te nemen beslissing een impact heeft op fundamentele rechten van de aanvrager, zoals haar recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) en het recht om niet blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling (art. 3 EVRM), en er dus ook positieve plichten drukken op de overheid om deze rechten te waarborgen. Deze positieve plichten, in huidig dossier, behelzen minstens het in duidelijke bewoordingen kenbaar maken dat bewijs gewenst is van de afstammingsband en de samenwoning, en de aanvrager een zekere tijd te geven om deze bewijzen te verzamelen. Op zich zou dat maar een relatief beperkte inspanning hebben gevergd van de overheid, die een zeer zware impact op de art. 8 en 3 EVRM rechten van verzoekster had kunnen vermijden.

In die zin dient er ook de aandacht op worden gevestigd, zie ook hoger, dat verzoekster net was gevlucht uit oorlogsgebied met haar overige gezinsleden. Wanneer zij zich allen meldden op 30/11/2023 kregen zoon, schoondochter en de drie kleinkinderen quasi onmiddellijk hun tijdelijk beschermingsstatuut. Verzoekster 'mocht morgen terugkeren'. Er werd niet meegedeeld wat de reden was, noch dat voorafgaand overleg met een advocaat nuttig zou kunnen zijn. In hoofde van verzoekster werd, gezien de toekenning van het statuut aan haar medegezinsleden (waaronder dus ook drie gezinsleden van Georgische nationaliteit, waarvan de kinderen ook de reis naar Georgië voor de nieuwe papieren hadden gemaakt), de begrijpelijke verwachting geschapen dat de toekenning, ook in haar geval, een formaliteit zou zijn. Er werd haar geen tijd gegeven om het verhoor voor te bereiden, dat volgde meteen de daaropvolgende dag, 01/12. Zij werd vervolgens in een urenlang verhoor verschalkt in haar redelijke verwachtingen.

15ter.

In haar nota stelt verwerende partij dat het hoorrecht niet geschonden is, 'omdat verzoekster is gehoord'.

Dat is natuurlijk maar het begin. Om te kunnen spreken van een effectieve uitoefening van het hoorrecht (als algemeen rechtsbeginsel dan wel als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht van het bestuur) moet evenzeer worden gekeken naar de kwaliteit van het verhoor, en de mogelijkheden om zich er op te kunnen voorbereiden.

In die zin kan verwezen worden naar de Europeesrechtelijke invulling van dit fundamenteel rechtsbeginsel van het recht te worden gehoord, als onderdeel van de rechten van verdediging. Zie onder meer HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida:

'36 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46).

37 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punt 49, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 47).

38 Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50).

Het hoorrecht veronderstelt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

In huidige casus kan bezwaarlijk worden ontkend dat een behoorlijk en zorgvuldige overheid, bij voorkeur voorafgaand aan het verhoor en toch minstens tijdens het verhoor, diende mee te delen dat er in hoofdte van de ondervrager twijfels waren over de afstammingsband en de samenwoning, en dat er op die punten verduidelijking c.q. verder bewijs gewenst was.

Dat een verhoor heeft plaatsgevonden volstaat dus niet om te besluiten dat het recht om gehoord te worden werd eerbiedigd (zie bv. RvV 18/01/2018, n° 198.113). Het verhoor moet aan verzoekster een nuttige mogelijkheid bieden om haar rechten te doen gelden. Het verhoor dient aan bepaalde inhoudelijke minimumnormen te voldoen, die in casu niet werden voldaan.

15quater.

Verzoekster maakt zonder twijfel aannemelijk dat, indien haar recht om gehoord te worden wél geëerbiedigd zou zijn geweest, een andere beslissing zou genomen zijn geweest.

Op basis van de thans voorliggende stukken – waarvan verwerende partij stelt dat de Raad er geen acht op mag slaan – is niet voor ernstige betwistbaar vatbaar dat verzoekster inwonend gezinslid is, in de zin van art 2.1, c) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, van een Oekraïense die op het ogenblik van de inval in Oekraïne woonde. Mocht haar tijdens het eerste en enige verhoor gevraagd zijn om dergelijke bewijsstukken aan te leveren (afstammingsband en samenwoning), dan had zij dat kunnen doen (mits enige vertraging, de documenten lagen in Kiev), en dan had zij net zoals de rest van haar gezin tijdelijke bescherming gekregen voor het oorlogsgeweld.

Ten gronde heeft verzoekster dus zonder enige twijfel recht op de tijdelijke bescherming.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij gerechtigd is op een verblijf in België krachtens artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat een machtiging tot verblijf op voormelde basis zuiver voortvloeit uit de status van gezinslid van een op 24 februari 2022 op het grondgebied van Oekraïne verblijvende Oekraïense onderdaan, dat voor de beoordeling of zij recht heeft op tijdelijke bescherming in België het irrelevant is of zij in veilige en duurzame omstandigheden naar haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van voormeld besluit kan terugkeren, dat het enige relevante criterium haar band met de Oekraïense onderdaan en de status als gezinslid is. Zij wijst in dit verband naar artikel 15 van de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: richtlijn 2001/55/EG), waaruit blijkt dat als leden van een gezin worden beschouwd "andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de gebeurtenissen dit tot de massale toestroom hebben geleid, en die op dat tijdstip volledig of

grotendeels afhankelijk waren van de gezinshereniger”, dat uit het feitelijk relaas en de stavingstukken onbetwistbaar blijkt dat zij een gezinslid is, in de zin van artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, van een Oekraïens onderdaan die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef, zijnde haar schoondochter A.B. Zij wijst erop dat haar schoondochter onder de toepassing van het voormeld besluit valt een vaststaand feit is daar zij op 30 november 2022 het tijdelijk beschermingsstatuut werd toegekend. De verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing tot stand kwam met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel daar blijkt dat zij meermaals heeft meegedeeld aan de handelende ambtenaar dat zij samenwoonde met haar zoon en schoondochter, dat zij meermaals uitdrukkelijk heeft gemeld dat zij al 12 jaar deel uitmaakt van het gezin van haar zoon en schoondochter, bij wie zij al 12 jaar inwoont, dat nergens in de bestreden beslissing nader wordt onderzocht of zij het recht op tijdelijke bescherming heeft in de zin van artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

3.4. Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt:

“De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

- a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;*
- b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;*
- c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”*

Uit de verklaringen van de verzoekende partij, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij sinds 2011 in Oekraïne verbleef tot 24 februari 2022, dat haar echtgenoot overleed op 8 juni 2021 en hij daarvoor een permanent verblijfsrecht had in Oekraïne en er een invaliditeitsuitkering kreeg, dat zij een zoon Z.A. heeft met Georgische nationaliteit, die heden in België verblijft met zijn echtgenote B.A., met Oekraïense nationaliteit, en hun drie kinderen, dat zij op 30 november 2022 in het bezit werden gesteld van een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat haar echtgenoot in 2011 een hartinfarct kreeg en zij samen met hem naar hun zoon in Oekraïne zijn geweest zodat hun zoon voor hen kon zorgen, dat zij al die tijd in Oekraïne is gebleven tot de vlucht op 24 februari 2022, alsook dat zij in Oekraïne een permanente verblijfsvergunning kreeg op basis van (de band met) haar zoon, dat zij geen huis en werk heeft in Georgië en onderhouden wordt door haar zoon.

Uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van de machtiging tot verblijf blijkt dat enkel wordt nagaan of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 2.2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en wordt besloten dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar haar land van oorsprong, dat zij bijgevolg niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het voormelde uitvoeringsbesluit.

Nu uit de verklaringen van de verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij heeft aangegeven dat zij op 24 februari 2022 een in Oekraïne inwonend familielid was bij haar schoondochter, van Oekraïense nationaliteit, en haar

zoon, die in België een machtiging tot verblijf hebben gekregen als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382, en zij onderhouden werd door deze personen, heeft de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld door niet te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 teneinde een machtiging tot verblijf op grond van het voormelde uitvoeringsbesluit te verkrijgen.

3.5. De verwerende partij verwijst in dit verband in de nota met opmerkingen naar de motieven die worden gegeven naar aanleiding van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierin wordt gemotiveerd:

“Het gegeven dat uw vermeende zoon met zijn gezin in België verblijft, kan uw terugkeer naar Georgië niet in de weg staat. U toont namelijk uw familiale band met meneer Z.A. (...) niet aan. Echter, het loutere feit dat uw vermeende zoon een machtiging tot verblijf verkreeg naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, geeft u geen recht tot verblijf. We wijzen er eveneens op dat meneer Z.A. (...) niet tot uw gezinskern behoort aangezien u niet kan aantonen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normaal affectieve relaties overstijgen. U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u een leven kan opbouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van uw vermeende zoon.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, betreffende de status van de verzoekende partij als gezinslid, motiveert dat er geen bewijzen zijn van verwantschap noch van afhankelijkheid van (het gezin van) haar zoon.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat nergens in de bestreden beslissing nader wordt onderzocht of zij recht heeft op tijdelijke bescherming in de zin van artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat hierover nergens verdere vragen werden gesteld, dat nergens werd gevraagd of zij kan bewijzen dat zij de moeder is van haar zoon, en of zij kan bewijzen dat zij al jaar en dag bij hem inwoont. Zij meent dat haar recht gehoord te worden en het recht op een zorgvuldige en behoorlijke behandeling van haar aanvraag werd geschonden.

De verzoekende partij legt bij haar verzoekschrift onder meer volgende documenten voor:

- Oekraïense permanente verblijfskaart van de verzoekende partij
- Georgisch paspoort van de verzoekende partij
- Huwelijkscertificaat van de verzoekende partij en V.Z.
- Georgisch paspoort en Oekraïense permanente verblijfskaart Z.A., de zoon van de verzoekende partij
- Geboortecertificaat van de zoon Z.A. met vrije vertaling in bijlage
- Oekraïens paspoort van de schoondochter A.B. van de verzoekende partij
- Huwelijksakte van Z. (zoon) en B. (schoondochter) van de verzoekende partij
- Overlijdensakte van de echtgenoot V.Z. van de verzoekende partij
- Attesten tijdelijke bescherming van Z.A. en A.B. en hun kinderen afgeleverd op 30 november 2022
- Verklaring van burens dat de verzoekende partij op hetzelfde adres T. woont in Kiev als haar zoon en diens gezin, afgeleverd in Kiev op 4 januari 2022
- Attest van woonst in Kiev van A.Z. op het adres T. in Kiev
- Getuigschrift voor verstrekte medische hulp van de verzoekende partij van 7 november 2018 met opgave van haar adres
- Medisch attest op naam van de verzoekende partij van 2 augustus 2021 met opgave van het adres.

3.7. Betreffende het voorleggen van de geboorteakte van dhr. Z.A. ter gelegenheid van het verzoekschrift, stelt de verwerende partij in de verweernota dat er niet van haar kan verwacht worden dat zij rekening houdt met informatie en stukken die haar niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt, dat het de verzoekende partij is die de nodige documenten moet aanbrengen opdat zij kan beoordelen of de verzoekende partij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, dat het de verzoekende partij toekwam alle nodige stukken neer te leggen en dat de verzoekende partij niet aantoont dat het voor haar onmogelijk was deze neer te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de voorgelegde stukken bij het verzoekschrift niet kunnen weerhouden worden, daar de wettigheid dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover zij kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. *In casu* stelt de Raad vast dat, hoewel geen administratief dossier voorligt en dus niet kan worden nagegaan of de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden van artikel 2.1.c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, de verzoekende partij erkent dat zij, minstens betreffende de verwantschapsband, geen bewijsstukken heeft voorgelegd. Nu geen administratief dossier voorligt, kan niet worden nagegaan of de verwerende partij, tijdens het gehoor, gevraagd heeft of zij bewijzen kan voorleggen ter staving van voornoemde voorwaarden. Echter lijkt de verwerende partij in haar verweernota niet te ontkennen dat dit niet gevraagd werd, doch meent zij dat de verzoekende partij de nodige documenten moet aanbrengen opdat zij kan beoordelen of de verzoekende partij voldoet aan de wettelijke voorwaarden en dat

het de verzoekende partij toekwam alle nodige stukken neer te leggen. De verzoekende partij meent dat door niet te vragen of zij kan bewijzen dat zij de moeder is van haar zoon, en of zij kan bewijzen dat zij al jaar en dag bij hem inwoont, haar recht op een zorgvuldige en behoorlijke behandeling van haar aanvraag werd geschonden.

3.9. De Raad wijst er in dit kader op dat niet blijkt, en de verwerende partij niet aantoont, dat het *in casu* zou gaan om een 'aanvraagprocedure' waarbij het de verzoekende partij toekomt om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart. In dit kader wijst de Raad op de mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: de mededeling) waarin uitdrukkelijk gesteld wordt *"Het besluit van de Raad voorziet in een onmiddellijke tijdelijke bescherming van de in artikel 2, leden 1 en 2, genoemde categorieën van personen. Er is geen aanvraagprocedure voor tijdelijke bescherming of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht."* Het feit dat het geen 'aanvraagprocedure' betreft waarbij het de verzoekende partij toekomt om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag, blijkt ook uit het feit dat de verzoekende partij werd gehoord naar aanleiding van haar aanvraag.

Voorts wordt in deze mededeling wel aangegeven *"Met het oog op een correct beheer en een correcte registratie van de betrokkene kan de lidstaat echter bepalen dat aan bepaalde vereisten moet worden voldaan, zoals het invullen van een registratieformulier en het overleggen van bewijsstukken als bedoeld in het besluit van de Raad."* maar wordt er ook op gewezen dat *"(e)en van de doelstelling van de tijdelijke bescherming is te zorgen voor een snelle afhandeling door de formaliteiten tot een minimum te beperken"*. Voorts wordt gesteld *"(...) moeten degenen die voor de bescherming in aanmerking wensen te komen, kunnen aantonen dat zij uit hoofde van het nationale recht recht hebben op tijdelijke bescherming of op passende bescherming, door de relevante documenten over te leggen aan de bevoegde autoriteiten in de betrokken lidstaat."*

Het kan hierbij gaan om bewijsstukken die kunnen helpen bij:

- de vaststelling van identiteit en verblijf;*
- het aantonen van familiebanden of de eenheid van het gezin en de afhankelijkheid van naaste verwanten."*

Echter wordt er ook op gewezen dat indien de betrokkene niet in het bezit is van de nodige documenten, door de lidstaten contact kan opgenomen worden met de Oekraïense autoriteiten in de lidstaten voor ondersteuning.

In het licht van het feit dat het geen aanvraagprocedure betreft, dat het doel is te zorgen voor een snelle afhandeling door de formaliteiten tot een minimum te beperken en dat documenten kunnen vereist worden van de betrokkene doch er ook sprake is van een mogelijke rol voor de lidstaten, kan *in casu* worden vastgesteld dat, gelet op de uitgebreide verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor over haar gezin en haar gezinsleven in Oekraïne, de verwerende partij door minstens de verzoekende partij niet persoonlijk te verzoeken hiervan bewijzen voor te brengen, niet op zorgvuldige wijze heeft gehandeld.

3.10. Betreffende het niet aantonen dat zij tot de gezinskern behoort aangezien zij niet kan aantonen dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid die de normale affectieve relaties overstijgen, kan er ook nog op gewezen worden dat de verzoekende partij betoogt dat er medische attesten werden voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake is van een langdurige samenwoning en dat de verwerende partij nagelaten heeft deze stukken zorgvuldig te bestuderen.

De verwerende partij is in gebreke gebleven een administratief dossier neer te leggen. Bijgevolg kan niet worden nagegaan, gelet op voormelde kritiek, of de verwerende partij kennis had van deze stukken en of zij zorgvuldig te werk is gegaan. Daar de administratie deze informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS nr. 71.867, 17 februari 1998).

3.11. Gelet op wat voorafgaat, dringt de nietigheid van de bestreden beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf zich op.

3.12. Aangezien aan de verzoekende partij geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382 op zorgvuldige wijze werd onderzocht, wordt ook het om het grondgebied te verlaten vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER